

Madsine H. fhv. stuekone. Korrespondance Tidsskrift for Sygepleje nr. 12 1904

Korrespondance.

Redaktionen har modtaget følgende Artikel fra en fhv. Stuekone, og da det forekommer os ogsaa at have en vis Interesse at høre, hvad hun har at sige, har vi ikke villet nægte den Optagelse. Vi har bibeholdt hendes egen Ortografi og Stil for ikke at berøve Artiklen sit karakteristiske Præg.

Naar nedenskrevne fremkommer begrundes det i at jeg har følt mig krænget i den omtale som jeg og dem fra min Tid har faaet af „en gammel Sygeplejerske“. Hun er nok næppe saa gammel enda, hun er vist ikke som jeg henad de 70 for ellers vilde hun nok ikke have klaget saa svært over de Smaating i omgangen som ikke var saa rare for Eleverne.

Selv om Sygeplejerskerne ikke var saa fine dengang og ikke hørte til de Store i staden selv om vores skrivning ikke var den af „Miningsteriet anbefalne“ saa var vi dog Sygeplejersker som en hver Læge kunde være tjænt med og have om deres Pasjenter og det har min gamle Overlæge da ogsaa sagt til mig saa mange gange

saa det rigtig kan glæde mig at tænke derpaa. Jomfru H. sagde han se det er nu en af mine egne Pasjenter, ham betror jeg nu til dem for saa ved jeg at han bliver godt passet. Nej saa skulle de ongen Sygeplejersker blot hvide vordan vi blev oplærte i vores Tid — vi hørte jo til dem der var vand ved at tage fat vi bleve ikke syge og besvimeede fordi vi skulle op om morgningen, og jeg kunne baade ligge i Kakkelonon og vaske Guller, det var noget som jeg ikke var bange for men, jeg tror nok at de skal korse sig naar de høre hvordan vi lærte at vi skulle behandle Pasjenterne. Jeg havde nu naar jeg maa sige det altid ondt af dem der led ilde og ville gærne se mit Snit til at hjælpe dem over et svært Andfald. men naar jeg vilde hjælpe en eller anden stakkel der var ved at gaa væk i Hosten saa sagde de ældre Stuekoner til mig, det maa de ikke gøre H. de maa ikke forvænne Pasjenterne. Naar jeg i en ledig Stund ville leje lidt med et stakkels forknýt Barn eller snakke lidt med en gammel Kone som saa gærne vilde have lidt medføelse saa sagde Stuekonerne til mig De maa ikke sludre med Pasjenterne — Pasjenterne maa kun være ikke andet end Ting for os — Vel var jeg kun fra et simpelt hjem men saa meget kunde jeg dog forstaa at det var Svineri at bade to eller tre Børn i det samme Hol Vand, men det skulle jeg gøre og hvad der var endnu værre jeg skulle vaske Pasjenternes Driggeglas Spyttekruse og — rent ud sagt Natpotterne i badekarret. Driggeglassene hver gang først natyrlig, men jeg spør blot — hvad ville Sygeplejersker for ikke at tale om Pasjenter og Læger sige til det nuomtiders.

Nej det var Synd at Sige at der blev taget for meget hensyn til Pasjenternes Bekvemlighed den gang — nu er det længe siden jeg var paa Hospitalet saa hvortidligt Pasjenterne bliver vaagnede nu ved jeg ikke, men naar jeg i min Tid havde vagt skulle jeg vaagne Pasjenterne Kl. Fire om morgningen og gøre dem istand med vask og Sengeredning for at de kunne være færdige til Dagkonerne kom. Om de saa lige var faldet hen efter en søvnløs Nat vaagnes skulle de. — Den kost vi fik var jo nok noget sløj men derfor var det jo lige slemt at non af Plejerskerne drak Fløden af Pasjenternes Mælk og selv beholdt Sveskerne fra den Søde suppe. — at de tog imod Gaver af familierne til dem der la syge som kom i besøj det er der vel ikke noget at sige til naar man tænker paa, at det ikke var fine folks Børn som der var Sygeplejersker den gang. Men som non behandlede Børnene det var skændigt. Mig synes ikke at der er saa meget at sige til at Børn kan blive Gnavne naar de skal ligge eller humbe omkring paa Krykke, derfor har de dog ikke lov til at spærre dem inde i Skidentøjsskabet eller som jeg har set en gøre, putte dem ned i Posen til det skidne Tøj hvor der var Tøj fra baade Tyffus og andre sygdomme og saa lade dem sitte der i flere timer.

La der fine Herre paa Hospitalet saa fik Piven en anden lyd saa havde de travlt med at lave Kaffe og hente Kager til Dem ogsaa var de glade naar de fine Herre ville holde Jux med dem og mange bilte sig ind at Herrene mente noget med det og envær kunde dog se at det var bare for Tisfordriv de gjore det — non gjore det ogsaa for gode Driggepenges skyl.

Men det er det som jeg siger arbejde det kunne vi og havde ingen fine fornæmmelser, og spiste hvor det traf sig mest i Kykkenet og paa Gangerne og ikke som nu hvor jeg var oppe paa Kommunen hos Madam Svensen der la af Tyffus, og jeg var lige ved at gaa ind til Sygeplejerskerne istødet for, for at deres Dør var næst til Madam Svensens og der logtede — med respækt at melle — for der var lige baaret et Bækken ud, men der sad vist 20 af de nye fine Sygeplejersker og spiste og Stuen den var Masendes ful. Og jeg synes jo nok at det er finere nu men i vores Kykken der logtede der ikke saa meget.

Og vi maatte natyrlig sjokke frem og tilbages morgen og aften, de fine bor jo nu paa Hospitalet jeg kikkede ind i et af deres Værelser og saa fire Senge og fire Kommoder ovenpaa hverandre og mange fine Skillerier og en Staty paa søjle. Saadan noget havde vi jo ikke og jeg siger at naar det nu kuns er lige saa fint med Pasjenternes Pasning som alt andet er fint til saa er det got, og Madam Svensen sagde ogsaa at de var goe imod hinner.

Se det er nu min oprigtige Mening

Madsine H.
forhenværendes Stuekone.